

La Professi3 de fe de “Théolib”

Jo no creuré mai que Crist és mort per a mi;
vull creure que és vivent per a tots nosaltres.

Jo no creuré mai en un déu que existiria per jutjar-nos:
vull creure en un Déu que ens accepta tal com som.

Jo no creuré mai que l'infant que acaba de néixer
es carregui amb el pes d'un pecat que fou comès
mil·lennis abans de la seva vinguda al món.

Vull creure en la “positivitat” de la vida,
en el gest inaugural del començament absolut
present en tota naixença.

Jo no creuré mai que ens calgui patir
per merèixer demà un paradís.
Vull creure en la felicitat de la vida,
en la fragilitat de l'existència,
en la possibilitat sempre donada d'accedir a la vida eterna.

(...) Vull creure en la crida del nostre Déu,
en la dignitat humana,
en la llibertat sobirana de la consciència.

Jo no creuré mai que la naturalesa sigui dolenta,
ni que el cos sigui menyspreable
Vull creure que Déu ens ha donat l'oportunitat de la vida,
la joia d'un cos fet per estimar, el risc de l'encontre,
l'esperança d'allò que ve.

No creuré mai en un Déu només present per als cristians.
Vull creure que Déu és a l'obra en totes les cultures,
que parla al cor de la persona humana,
sense preocupar-se de les fronteres artificials
en què nosaltres mateixos ens empresonem.

No creuré mai que la resignació i l'obediència siguin virtuts;
només puc creure en la tendresa compartida,
en l'esdevenidor sempre obert,
en aquest Regne que hem de construir,
tots plegats al costat del nostre Déu.

Jo no creuré mai que la voluntat
sigui la darrera paraula de la fe;
que el saber sigui l'objectiu de la vida,
ni que les obres siguin la mesura de l'home.
Jo espero en la teva presència i t'anomeno Déu:

És així com tu m'ets present
I jo vull dir-te el meu agraïment.
(<http://www.theolib.com/articles/foi2.html>)